

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **N. B.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem T. T. G. M. M. B., zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2015, č. j. MV-143057-3/SO-2014, o povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2015, č. j. MV-143057-3/SO-2014 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 09. 2014, č. j. OAM-2468-18/TP-2013, **se zrušují** a věc se **vrací žalované k dalšímu řízení**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **11.228,-Kč**, a to k rukám jejího právního zástupce, JUDr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 30. 7. 2015 se žalobkyně domáhá zrušení ve výroku označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále jen „správního orgánu I. stupně“) ze dne 22. 09. 2014, č. j. OAM-2468-18/TP-2013, kterým podle 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zamítlo její žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně i žalovaný opomíjejí ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého rodinný příslušník občana EU je oprávněn na území pobývat tři měsíce i bez víza, pokud jeho krátkodobé vízum pozbylo platnosti. Tato zákonná vazba tříměsíčního oprávnění k bezvízovému pobytu na předchozí krátkodobé vízum je však v rozporu s čl. 6 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 04. 2004. Směrnice je pro žalobkyni výhodnější a má přednost před českou vnitrostátní úpravou. Přechodný pobyt žalobkyně po dobu 17 dnů, tedy dobu kratší než tři měsíce, byl oprávněný a zcela v souladu s uvedeným ustanovením Směrnice. Není proto žádný důvod, aby do 5 let nepřetržitého pobytu na území toto krátké období nebylo započteno. Uvedla, že není správný názor žalovaného, že smyslem čl. 6 Směrnice je poskytnout rodinným příslušníkům právo tříměsíčního pobytu bez formalit pouze v případě, že na území teprve přicestovali. Takové omezení Směrnice neobsahuje. Toto tříměsíční oprávnění k pobytu bez formalit mohou rodinní příslušníci využít kdykoli i po zániku předchozího několikaletého pobytového oprávnění, pokud během těchto tří měsíců „následují“ občana EU, jehož jsou rodinnými příslušníky. „Následování“ totiž v aplikační praxi Směrnice znamená nejen dodatečný příjezd na území členského státu, ale i společný pobyt, což je přesně situace, ve které se žalobkyně nacházela po dobu 17 dnů, které žalovaná označuje za neoprávněný pobyt.

Dále uvedla, že i žalovaná uznává, že žalobkyně na území České republiky pobývá nepřetržitě oprávněně od 3. 3. 2005. Zákonnou podmínku nepřetržitého přechodného pobytu na území tedy od tohoto dne splnila několikanásobně. Zákon o pobytu cizinců neuvádí, kromě splnění pěti let nepřetržitého přechodného pobytu na území, žádné další podmínky či omezení, na základě kterých by správní orgán byl oprávněn tvrdit, že z důvodu 17 dnů pobytu bez víza splnění podmínky pěti let nepřetržitého přechodného pobytu na území „zaniklo“ a žalobkyně musí znovu od začátku čekat dalších několik let, až bude moci o trvalý pobyt znovu požádat. Účelem doby pěti let stanovené v §87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zakotvit zákonem dobu, která podle komunitárního práva je nezbytná k takové integraci cizince, aby mu mohl být udělen trvalý pobyt. Je absurdní, aby se žalobkyně během 17 dnů „odintegrovala“ takovým způsobem, že se musí znovu několik let integrovat. Rovněž uvedl, že podmínka předchozího nepřetržitého pobytu se nachází i v jiných ustanoveních zákona o pobytu cizinců a nikdy zákon nevyžaduje, aby podmínka nepřetržitého pobytu byla splněna i v době vydání rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že se jí jeví jako absurdní, aby byl čl. 6 Směrnice 2004/38/ES vykládán tak, že rodinný příslušník občana EU si může sám libovolně zvolit, kdy využije právo pobývat na území bez dalších formalit až po dobu třech měsíců. Žalovaná se již v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala tím, že článek 6 Směrnice 2004/38/ES dopadá na zcela jiné situace, než v jaké se nacházela žalobkyně. Žalovaná zdůrazňuje, že žalobkyně nedoprovázela ani nenásledovala svého manžela na území. Žalobkyni dne 28. 12. 2012 skončilo platné pobytové oprávnění na území, přičemž až ode dne 15. 01. 2013 pobývala na území oprávněně na základě výjezdního příkazu. Dále uvedla, že žalobkyně zcela nekonkrétně hovoří o „aplikační praxi“ Směrnice 2004/38/ES, avšak nikterak dále nerozvádí, jakou praxi má na mysli a své tvrzení v tomto směru žádnými

relevantními argumenty nepodporuje.

Rovněž uvedla, že žalobkyně si mohla zažádat o vydání povolení k trvalému pobytu na území již v roce 2010, pokud v této době veškeré zákonem o pobytu cizinců požadované podmínky splňovala, jak tvrdí její právní zástupce. V daném případě je však rozhodná skutečnost, že žalobkyně podmínky zákona o pobytu cizinců v době, kdy k podání předmětné žádosti skutečně došlo, nesplňovala. Žalovaná zastává názor, že doba 5 let nepřetržitého pobytu na území dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí bezprostředně předcházet podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území. Žalobkyně však tento požadavek nesplňovala, když v jejím případě došlo k přerušení nepřetržitosti pobytu na území, neboť v době ode dne 29. 12. 2012 do dne 14. 01. 2013 pobývala na území bez platného pobytového oprávnění. Proto žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 07. 02. 2013 Ministerstvu vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kterou Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 22. 09. 2014, č. j. OAM-2468-18/TP-2013, dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, zamítlo. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že žalobkyně neměla v období od 29. 12. 2012 do 14. 01. 2013 na území žádným zákonným způsobem upraven pobyt. Celková doba pobytu žalobkyně na území tak neodpovídá požadovaným 5 letům nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 24. 06. 2015 zamítla. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že předmětné období, kdy žalobkyně na území pobývala bez příslušného pobytového oprávnění, nelze považovat za přechodný pobyt cizince na území ve smyslu ustanovení § 17 zákona o pobytu cizinců.

Dále uvedla, že námitkám zmocněného zástupce odvolatele nelze přisvědčit. Ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců na případ žalobkyně nedopadá, neboť nepozbylo platnosti její krátkodobé vízum.

Rovněž žalovaná uvedla, že ani čl. 6 Směrnice 2004/38/ES na případ žalobkyně nedopadá. Toto ustanovení Směrnice 2004/38/ES má svůj odraz v ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem čl. 6 Směrnice 2004/38/ES je poskytnout rodinným příslušníkům občana EU právo pobývat na území členského státu EU až 3 měsíce, a to, aniž by ze strany takového členského státu podléhali jakýmkoli podmínkám či formalitám (např. nutnosti žádat o vydání pobytového oprávnění). Tohoto práva požívají rodinní příslušníci občana EU v případě, že tohoto občana EU na území členského státu doprovázejí či následují. Žalobkyně však v posuzovaném případě nikterak nevyužívala svého práva doprovázet či následovat svého manžela na území členského státu EU, naopak se již na území České republiky několik let zdržovala. Jako taková měla povinnost mít pobyt na území zákonným způsobem upraven, k čemuž však v předmětném období nedošlo.

Odůvodnění rozhodnutí žalovaná ještě doplnila tím, že nespátřuje rozpor čl. 6 Směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců, neboť tento čl. 6 Směrnice byl do zákona

o pobytu cizinců řádně transformován právě vložení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra vzalo v potaz i dobu pobytu žalobkyně na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu, a to i před tím, než se stala rodinnou příslušnicí státního občana ČR. Tuto dobu pobytu žalobkyně Ministerstvo vnitra do doby požadovaných pěti let přechodného pobytu na území správně započítalo, tato okolnost však nemohla mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že projednávaná věc se dotýká aplikace jak evropského, tak českého práva, pokládá soud nejprve za nezbytné, v zájmu srozumitelnosti a přehlednosti rozsudku, uvést následující.

Oblast pobytového práva patří mezi oblasti silně ovlivněné evropským právem. Klíčové jsou především dvě směrnice, jednak Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice č. 109“) a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 38“). Obě směrnice upravují obdobnou materii – pobyt cizích státních příslušníků na území členského státu EU, jejich hlavní rozdíl je v osobní působnosti; zatímco směrnice č. 109 se vztahuje na státní příslušníky nečlenských států, směrnice č. 38 se vztahuje na občany EU a na jejich rodinné příslušníky, kteří jsou státními příslušníky nečlenských států (tedy i na žalobkyni v projednávané věci). Vzhledem k tomu, že obě směrnice upravují obdobné otázky a často volí i stejný jazyk, soud konstatuje, že evropská i vnitrostátní judikatura vytvořená ve vztahu k jedné ze směrnic je v zásadě použitelná i ve vztahu ke druhé směrnici, dotýká-li se materie, jež je v obou směrnicích řešena podobně. V projednávané věci z výše uvedeného vyplývá, že judikatura vytvořená ve vztahu ke směrnici č. 109 v posuzovaných otázkách (výklad pojmu nepřetržitý pobyt nebo cíle a účely lhůt požadovaného nepřetržitého pobytu) je použitelná i na případ žalobkyně, byť ta se pohybuje v režimu směrnice č. 38.

Pokud jde o vztah národního a evropského práva, vzhledem k tomu, že pobytové právo je odvětvím harmonizovaným a ustanovení zákona o pobytu cizinců transponují příslušná ustanovení směrnic, je předně nezbytné aplikovat princip povinnosti k eurokonformnímu výkladu. Tato interpretační zásada znamená, stručně řečeno, že v případě více možných výkladů vnitrostátního práva, je interpret povinen zvolit takový, který je v souladu s evropským právem. V případě, že je vnitrostátní právní předpis v rozporu s evropským právem, a tento rozpor nelze překlenout pomocí eurokonformního výkladu, nelze takový vnitrostátní předpis aplikovat. V případě vertikálních vztahů (jakým je i vztah mezi cizincem a státem v pobytovém právu), je třeba aplikovat příslušné ustanovení evropského práva (typicky směrnice) přímo, a to za předpokladu, že je požadavek evropského práva dostatečně určitý (srovnej rozsudky Evropského soudního dvora C-26/62 Van Gend en Loos v. Nederlandse Aministratie der Belastingen, C-9/70 Franz Grad v. Finanzamt Traunstein nebo C-41/74 Van Duyn v. Home Office).

Veden výše uvedenými úvahami, přezkoumal soud napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území“*.

Zákon o pobytu cizinců stanoví v tomto ustanovení podmínku pětiletého nepřetržitého přechodného pobytu [stejný požadavek je stanoven pro občana EU v ustanovení § 87g odst. 1 písm. a)]. Tato úprava však není podle názoru soudu zcela v souladu s evropskou úpravou, konkrétně s čl. 16 směrnice č. 38, která hovoří o „*nepřetržitým legálním pobytu*“, což je pojem bezpochyby širší než pojem „*přechodný pobyt*“, který je jen jedním z možných druhů legálního pobytu. Vzhledem k tomu je nutno přednostně aplikovat úpravu směrnice č. 38 s tím, že žalobkyně musí pro udělení trvalého pobytu splnit podmínku pětiletého nepřetržitého legálního pobytu.

Druhou otázkou je, k jakému okamžiku musí být podmínka nepřetržitého pobytu splněna. Odpověď na tuto otázku dává Soudní dvůr Evropské unie ve věci Tahir (C-469/13) a rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29. Podle obou soudů směrnice „*váže splnění pětileté podmínky nepřetržitého pobytu na období bezprostředně před podáním žádosti*“. Z výše uvedeného vyplývá, že na jednu stranu nestačí splnit podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu kdykoliv v minulosti, na stranu druhou však na její splnění nemají vliv události nastalé v průběhu správního řízení – tedy po podání žádosti. Standardní princip ve správním právu, podle kterého správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí, se v tomto případě neuplatní.

Soud tak shrnuje, že žalobkyně pro úspěch své žádosti musela splnit podmínku pětiletého nepřetržitého legálního pobytu na území ČR bezprostředně předcházejícího podání její žádosti.

Soud se následně zabýval tím, zda v projednávané věci žalobkyně podmínku pětiletého nepřetržitého legálního pobytu splnila. Skutkové okolnosti jsou mezi účastníky nesporné. Žalobkyně na území ČR nejprve pobývala v rámci víza nad 90 dnů s platností od 03. 03. 2005 do 03. 09. 2005 za účelem zaměstnání. Poté na území pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu, a to v souhrnu od 04. 09. 2005 do 03. 09. 2012. Dne 03. 04. 2012 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU na území, tato žádost byla dne 28. 12. 2012 pravomocně zamítnuta. Dále byly žalobkyni vydány výjezdní příkazy, a to od 15. 01. 2013 do 13. 03. 2013, dále od 27. 02. 2013 do 27. 04. 2013 a od 15. 05. 2013 do 13. 07. 2013. Z výše uvedeného je zřejmé, že v období od 29. 12. 2012 do 14. 1. 2013 neměla žalobkyně upraven pobyt žádným rozhodnutím státních orgánů ČR. Otázkou však zůstává, zda v uvedeném období pobývala na území ČR legálně (čímž by splnila podmínky pro udělení trvalého pobytu) či nikoliv.

Žalobkyně se odvolává na ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„cizinec může pobývat na území přechodně bez víza, je-li rodinným příslušníkem občana Evropské unie, jehož krátkodobé vízum pozbylo platnost, pokud na území pobývá s občanem Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí 3 měsíce“* a poukazuje na to, že zákonná vazba tříměsíčního oprávnění k bezvízovému pobytu na předchozí krátkodobé vízum

je v rozporu s čl. 6 odst. 2 směrnice č. 38 a domáhá se přímé aplikace tohoto článku. Této argumentaci soud přisvědčil.

Podle čl. 6 odst. 1 směrnice č. 38 „*Občané Unie mají právo pobytu na území jiného členského státu po dobu až tří měsíců, aniž by podléhali jakýmkoli podmínkám či formalitám s výjimkou povinnosti být držitelem platného průkazu totožnosti nebo cestovního pasu*“.

Podle čl. 6 odst. 2 směrnice č. 38 „*Odstavec 1 se použije také na rodinné příslušníky, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a tohoto občana Unie doprovázejí nebo následují a kteří jsou držiteli platného cestovního pasu*“.

Soud souhlasí se žalobkyní, že čl. 6 směrnice č. 38 omezení práva tříměsíčního „neformálního“ pobytu v podobě vazby na předchozí krátkodobé vízum neobsahuje. Žalovaná argumentuje, že žalobkyně rodinného příslušníka na území ČR nedoprovází, ani jej nenásleduje, jelikož zde žije již řadu let, a ustanovení čl. 6 směrnice č. 38 na ni proto nedopadá. S tímto však soud souhlasit nemůže. Otázkou výkladu pojmu „doprovázejí“ (obsaženém rovněž v čl. 3 odst. 1 směrnice č. 38) se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci Metock (C-127/08), ve kterém uvedl, že „*S ohledem na nezbytnost, aby ustanovení směrnice 2004/38 nebyla vykládána restriktivně a nebyla zbavena svého užitečného účinku, je tedy třeba výrazy „rodinné příslušníky [občana Unie] [...], kteří je doprovázejí“, uvedené v čl. 3 odst. 1 uvedené směrnice, vykládat tak, že se týkají zároveň rodinných příslušníků občana Unie, kteří vstoupili na území hostitelského členského státu s tímto občanem Unie, a rodinných příslušníků občana Unie, kteří s ním v tomto členském státě pobývají* (zvýrazněno krajským soudem), *aniž by v tomto druhém případě bylo třeba rozlišovat podle toho, zda státní příslušníci třetích zemí vstoupili na území uvedeného členského státu před nebo po občanovi Unie nebo předtím nebo poté, co se stali jeho rodinnými příslušníky*“. Z výše uvedeného rozsudku SDEU tak vyplývá, že pojem „doprovází“ v sobě zahrnuje nejen případy, kdy rodinný příslušník vstoupí spolu s občanem EU na území hostitelského státu, ale i případy, kdy na území hostitelského státu vstoupil samostatně a někdy později začal s občanem EU pobývat. Soud tak konstatuje, že směrnice č. 38, jak je vykládána Soudním dvorem EU, nebrání tomu, aby možnosti tříměsíčního „neformálního pobytu“ využil rodinný příslušník třeba i po letech pobytu „formálního“, tedy nijak nebrání tomu, aby se její čl. 6 vztahoval na situaci, kdy se rodinný příslušník ocitne bez „formálního“ pobytového statusu např. následkem vypršení předchozího pobytového oprávnění či pravomocným zamítnutím jeho žádosti. Vzhledem k tomu soud konstatuje, že žalobkyně ve své situaci spadala do působnosti čl. 6 odst. 2 směrnice č. 38, jejíž ustanovení je dostatečně určité a lze je vzhledem k nedostatečné transpozici v § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců aplikovat přímo. Její pobyt na území v ČR v období od 29. 12. 2012 do 14. 1. 2013 tak byl pobytem legálním, a žalobkyně proto podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu splnila. Nad rámec nutného odůvodnění soud poznamenává, že výše uvedený výklad neznamená, že by čl. 6 směrnice č. 38 neměl žádné limity. Jeho limitem je bezesporu např. princip zákazu zneužití práva, který brání tomu, aby občan Unie či jeho rodinný příslušník účelově „řetězili“ tříměsíční pobyty např. pouze formálním odcestováním na několik dní. V takovém případě by bylo namístě jim ochranu čl. 6 směrnice č. 38 neposkytnout. O takovou situaci se však v projednávané věci bezpochyby nejedná.

Soud tak shrnuje, že žalovaná pochybila, pokud uzavřela, že žalobkyně nesplnila podmínku pětiletého nepřetržitého legálního pobytu na území ČR, a její rozhodnutí je proto nezákonné.

Přestože výše uvedené již samo o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, zabýval se soud rovněž argumentací žalobkyně, že postup žalované, i kdyby byl sám o sobě formálně správný, je v rozporu s cílem a účelem směrnice č. 38. Soud má za nepochybné, že účelem stanovení potřebných dob oprávněného a nepřetržitého pobytu je integrace cizince do prostředí hostitelského členského státu, jak ostatně dovodila i judikatura Soudního dvora EU [srovnej rozsudek ve věci CGIL a INCA (C-309/14) nebo ve věci Kamberaj (C-571/10)] a rovněž judikatura vnitrostátní (srovnej rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-75 nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 48 A 47/2015-58). Soud má za to, že vzhledem k bezmála osmiletému bezproblémovému nepřetržitému pobytu žalobkyně na území ČR a její integraci do české společnosti by neudělení trvalého pobytu kvůli absenci pobytového oprávnění po dobu cca 14 dní (navíc vzniklé zřejmě v důsledku neobratné orientace v poměrně složitém systému cizineckých předpisů) bylo v natolik příkrém rozporu s účelem směrnice, že by s ohledem na povinnost eurokonformního výkladu a zásadu výkladu *e ratione legis* [srovnej WINTR, Jan. Metody a zásady interpretace práva. Praha: Auditorium, 2013. Studie (Auditorium). ISBN 978-80-87284-36-0, str. 126], nemohlo obstát.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Protože důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí stíhají rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i toto rozhodnutí. V dalším řízení pak bude na žalované, aby věc znovu projednala v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 11.228,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová